

turligvis min Mening, at Forordningen af 1821 stod ved Magt, og det var derfor, at jeg vilde have disse Bestemmelser, som indholdes i bemeldte Forordning, afflaffede i Communalloven for Kjøbenhavn ved den lovgivende Myndighed. Saaledes troer jeg ogsaa, at Forslaget blev opfattet af det Udvalg, der var nedsat, og ialtsald er Sagen da afgjort, som allerede bemærket af Forslagsstilleren, derved, at Thinget stemte denne Tilføielse ind i Communalloven; dette vilde ellers have været uundværdigt. De øvrige Grunde, som den ærede Kjøbenhavnske Rigsdagsmand anførte, for, at disse Paragrapher skulde være gaaede ud af Kraft, troer jeg Intet betyde, saalænge det ikke kan modsiges, at Forordningen af 26de Januar 1821 er udkommen med Kongens Underskrift og thinglæst ligesom alle andre bindende Love. Den samme ærede Kjøbenhavnske Rigsdagsmand talte om, at Retspleien skulde have Noget at befrygte af det Forslag, der her ligger for. Dette kan jeg heller ikke Andet end modsiges. Jeg holder mig overbevist om, at naar Prøvelsen af Landets Dommere overantvordes til Høiesteret, f. Ex. til en Commission, sammensat af Høiesterets = Assessorer og Høiesterets = Advocater, vil man kunne være sikker paa, at de, der have bestaaet en saadan Prøve, vilde kunne hævde deres Plads som Dommere; derom holder jeg mig forvisset. Jeg troer, at vi have et Exempel, der ligger nær, og som jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa. Sidste Gang, da den danske Regjering ordnede en juridisk Examen, sagde den, at den høieste Domstol i Provindsen skulde undersøge Candidaternes Digtighed. Det er ikke længere siden end 21de November 1850, da Regjeringskommissairen for Slesvig anordnede, at der af Overjustitscommissionen — det vil nu siges Appellationsretten i Flensborg — skulde afholdes en Embedsexamen for dem, der have studeret den slesvigiske Ret, og at Enhver, der, ved at underkaste sig og bestaae denne Examen, godtgjør at være i Besiddelse af de fornødne Kundskaber, og forøvrigt har de Egenstaber, som udføres, vil være kvalificeret til Ansættelse i juridiske Embeder i Hertugdømmet Slesvig, Advocaturen derunder indbefattet. Jeg troer, at der i denne Anordning, som for ikke mere end 10 Aar siden

— hvad jeg beder bemærket — blev modtaget med almindelig Tilfredshed og hvis Følger Ingen kan forbynde, da de endog have været høist gavnlige, er et Præcedens for, at dette Forslags § 2 er praktisk udførlig og har viist sig som en gavnlig Foranstaltning i en af Danmarks Provindsler. Jeg maa isøvrigt bemærke, at hvad den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns tredje Valgkreds (Fjeddersen) udtalte om Retspleien og Retsforfatningen staaer i Virkeligheden ikke i Forbindelse med Forordningen af 1821. Det er ikke igennem denne Forordning, at Retspleien og Retsforfatningen er kommen frem, det er gennem ganske andre Lovbestemmelser. Jeg troer at Retsforfatningen kunde være meget uheldig, og at Forordningen om det juridiske Studium alligevel kunde være meget god. Men disse to Spørgsmaal hænge ikke sammen, og det har ikke været Hensigten med Forordningen af 1821 at indvirke paa Retspleien eller Retsforfatningen, idetmindste ikke directe. Der er — forekommer det mig — allerede igaar af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Kimestad) indblandet en besynderlig Misforstaaelse i disse Forhandlinger. Den ærede Rigsdagsmand tog Sagen, som om det foreliggende Forslag skulde være et Angreb paa den juridiske Videnskabelighed. Han betegnede et Par Gange meget stærkt dette Lovforslags Hensigt at være at ihjelslaae det juridiske Studium; jeg troer imidlertid, at dette Lovforslag ikke har det Mindste at gøre med det retsvidenskabelige Studium. Den videnskabelige Lovkyndighed her i Danmark er i en meget lang Aarrække med enkelte Undtagelser bleven repræsenteret af det juridiske Facultet; det har holdt sine Forelæsninger og beriget den danske juridiske Litteratur, og jeg seer ikke, hvorledes det paa nogen Maade skulde kunne ventes, at der ved dette Forslag skulde foregaae nogen Forandring deri. I Lovforslaget staaer der ikke et eneste Ord om det juridiske Facultets fremtidige Virksomhed med Hensyn til Forelæsningerne, og langt mindre med Hensyn til dets Forfattervirksomhed. Det forekommer mig derfor aldeles klart, at, ligesom der af Forslagsstilleren ikke er gjort noget Angreb paa Facultetet og ikke heller paa det retsvidenskabelige Studium, saaledes maa ogsaa Følgen af Lov-